

Mytika - alfernes land.

Bedstefar viser Tom indgangen til alfernes land. Det er et sted hvor edderkopper med magiske evner fanger yndige alfer. De fangne alfer vrider sig i orgasme til de dør - til fornøjelse for både edderkopper og mennesker.

Del 1

Tom glemmer aldrig den første sommer han tilbragte på bedstefars gård, og af alle de gode erindringer fra dengang er der især en som han altid dvæler ved: Den dag da bedstefar for første gang tog ham med til Mytika - Alfernes Land.

Der havde været mange tidligere somre hos bedstefar, men denne særlige sommer var året hvor Tom fyldte atten. Hans første år ved universitet ikke havde været vellykket, og han orkede ikke sine forældres tavse bebrejdelser, så det var et mindre mirakel da bedstefar ringede.

"Hej Tom, jeg er ved at blive gammel, jeg kunne godt bruge lidt sommerhjælp på gården i år hvis du altså ikke har noget imod en smule fysisk arbejde til en afveksling. Hvad med at besøge mig indtil far og mor er kølet lidt ned?"

Det var sådan noget i den retning bedstefar havde sagt, og Tom var ovenud glad for tilbuddet. Desuden havde bedstefar altid været en 'skæv' person i

familien, med sære meninger og sære gøremål som resten af familien var lidt utrygge ved. Men Tom elskede bedstefar for de samme grunde.

Det var fysisk arbejde. Men det kunne udføres med hænder og ryg, og Tom var god til det. Efter få uger var gården tilbage i bedste stand. Naturligvis var der dagligt arbejde som skulle passes, men Tom og bedstefar fik mere tid til at snakke, og de fik tid til at vandre i den vilde natur som stødte op til bedstefars marker.

Det var på sådan en vandring at Tom og bedstefar - ikke helt tilfældigt - kom til en dal nord for bedstefars jorder. Et sært sted med skov på stejle bakkesider og uberørte enge med små vandløb og gamle, enligtstående træer. Tågebanks bølgede over vandet, og sollyset var ikke ganske klart, men flimrede i en svag dis. Ingen stier førte derhen. Et sært sted. Svært at finde.

Bedstefar, som havde været der mange gange tidligere, måtte søge langs slugter og uregelmæssigheder i landskabet inden han fandt det.

"Hvad er det her for et sted?" spurgte Tom med undren.

"Det er en indgang," svarede bedstefar. "Og en udgang."

"Indgang og udgang til hvad?"

"Jeg kalder det Mytika, men det kunne også hedde Alfernes Land og måske endda Edderkoppernes Land. Forøvrigt lever der også mennesker derinde."

"Du laver grin med mig," sagde Tom, men han

sagde det ikke med overbevisning, for stedet var forskelligt fra alt hvad han ellers kendte til.

"De er magiske væsener, Tom. Jeg ved ikke helt hvad det i grunden vil sige, men alle skabninger i denne dal, gode såvel som onde, mennesker såvel som dyr, alfer, feer og andre endnu mærkeligere som jeg har set, er intelligente og besidder evner som jeg kalder magiske: De kan læse tanker, bruge magiske ord, kaste forbandelser mod andre og den slags. Alt det som vi almindelige mennesker har glemt eksisterer, og så længe vi befinder os her, har du og jeg nogle af de samme evner. Vi kan forstå tankerne hos alfer, edderkopper, feer, formskiftere, og de andre væsener som lever her.

"Du gør grin, bedstefar," gentog Tom, men han vidste at det var sandt. Noget fra dalen havde allerede sneget ind i hans bevidsthed. Blomsterduften måske, lyden af vand eller den grå tåge over græsset. Han vidste ikke præcis hvad det var, men han vidste at bedstefar havde ret. Dette var et magisk sted.

Bedstefar samlede en sten op. Med et blødt kast sendte han den i retning af en stor græstue omtrent tyve meter borte. Stenen beskrev en parabel gennem luften til den næsten nåede græstuen. Så stoppede den og gled roligt ned mod jorden som havde den ramt en usynlig pude. Tom måbede. Men det var ikke det hele, for fem af de største sommerfugle Tom nogen sinde havde set, fløj op fra tuen. De svirrede rundt i tilfældige baner sådan som sommerfugle gør, hvorpå de cirklede adskillige gange rundt om Tom og

bedstefar. Til sin forbløffelse så Tom at de ikke var sommerfugle. Tre af dem lignede yndige unge menneskepiger, men ganske små, en fod høje eller deromkring, og de to sidste var smukke drenge, ligeledes en fod høje, og alle med sommerfuglevinger! Vingerne havde de klareste farver og mønstre: rød, gul, blå, grøn, tyrkis.

"Alfer," sagde bedstefar.

Alferne var klædt i smukke dragter hvis farver matchede deres vinger. Pigernes enkle bluser bulede over de nydeligste barme, og forneden havde de tynde bukser som afslørede at de var så velskabte som nogen menneskepige kunne være det.

Drengene bar lange skjorter med slidser og knælange støvler, men ingen bukser. Tom kunne se deres pikke under de flagrende skjorter.

Efter nogle runder og en del summen forsvandt de igen i det høje græs formodentlig for at fortsætte med hvad det nu måtte være, de var blevet forstyrret i.

"Det var pokkers ... " sagde Tom.

"Alfer," gentog bedstefar. "Med vinger. Den mest almindelig slags."

"Jeg kunne godt bruge en øl lige nu," mumlede Tom.

"Det er forståeligt Tom. Sådan havde jeg det også da jeg fandt dette sted første gang. Og for resten også mange gange senere. Jeg skal prøve at forklare den smule jeg forstår af det. Jeg tror at der er en pæn, fast grænse mellem den verden, hvor du, jeg og dine forældre lever, og landet her som jeg kalder Mytika.

Men nogle steder er grænsen flydende, den skifter, og verdenerne flyder sammen. Dette er et af de steder. Jeg fandt det tilfældigt for mange år siden, og har vandret i Mytika mange gange. Det som lever i Mytika, kan komme og gå i vores verden lige som vi kan vandre i Mytika. For nogle få år siden kom disse alfer ind i vores verden. Faktisk tror jeg at det var mig, som uforvarende viste dem vejen. Og de blev et problem."

"Hvorfor det?" spurgte Tom overrasket. "De er smukke."

"Desværre er de lige så ubehagelige som de er smukke. De smitter høsten med sygdom og får kreaturer til at sygne hen. De kan drive mennesker med svagt sind til at begå selvmord. Jeg har set det ske. Jeg følte mig ansvarlig fordi jeg mente, at det var mine vandringer i Mytika, som havde trukket dem til. Så jeg tog endnu en lang tur til Mytika for, som man siger, hvor der er en sygdom, er der en kur, og jeg bragte kuren her til grænselandet, til åbningen mellem deres og vores verden."

"Hvad er kuren?"

"Alfer har deres ejendommeligheder, og i Mytika er der andre intelligente væsener, rovdyr af flere slags med lige så stærke magiske evner som alferne, og som lever af alfer. Kort sagt holder deres antal nede. Jeg hentede nogle af dem, eller rettere deres æg, med tilbage, og placerede dem her."

"Hvor er de?"

"Se derovre, Tom."

Bedstefar pegede på et gammel piletræ. Noget glitrede i det blege solskin .

"Kig ordentligt på det, Tom. Det er ikke farligt."

Tom gik nærmere og så hvad det var; et enormt edderkoppespind der strakte sig fra græsset og til træets grene.

"Er det et edderkoppespind?"

"Af en slags."

"Hvilken slags edderkopper laver den slags spind?"

"Hun er ikke så stor som man skulle tro. På størrelse med en tallerken."

"Uuups," sagde Tom og sprang tilbage.

"Den gør dig ingenting."

"Spiser den alfer?"

"På en måde. Man kan mere sige at hun suger kraften ud af dem. Det får du at se. Desuden har hun magiske evner lige som alferne.

"Er det en hun?"

Bedstefar nikkede. "Hun er den ældste rovedderkop i denne del af Mytika. Hendes navn er Sarabande."

"Flyver alferne ind i spindet og bliver fanget?"

"Det er langt mere indviklet. Der findes jagtedderkopper som laver usynlige spind, men her kommer alferne frivilligt – eller næsten frivilligt. Det kaldes for Sarabandes brudeseng."

"Hvordan det?"

"Jeg tror det er en slags cyklus, en pagt mellem Sarabande og Det Mørke Råd, som regerer i Mytika. De alfer som ikke har fundet en mage inden

sommeren går på hæld, kommer her for at dø. De kan ikke lade være. Sarabande giver dem en grim, men interessant, død i sin brudeseng. En slags naturlov i Mytika. Det begynder snart, og vi får plads på første parket. Hverken alferne eller Sarabande interesserer sig for vores tilstedeværelse."

"Men bedstefar, hvis disse alfer er hvad de ligner, så er de menneskelige. Det lyder som mord!"

"Jeg tror ikke, de er menneskelige, selv om de ligner, og de er i hvert fald ondskabsfulde. Lad dig ikke narre af deres skønhed, det kunne dræbe dig!"

"Okay, så siger vi det. Alferne flyver altså ikke bare ind i nettet?"

"Nej, alfer er en del smartere end sommerfugle, de flyver ikke ind i noget så synligt som et kæmpe net. Edderkoppen får sit bytte serveret levende og uslagt. Bare sid stille og vent. Vi skal være her længe. Hele natten og måske hele dagen i morgen."

De slog sig ned med madkurv og tæpper, og Tom mærkede magien omkring sig. Hans sanser skærpedes så de mindste begivenheder nåede til hans kendskab. Han kunne høre alferne pludre i det høje græs og opdagede at han delvist forstod deres tale. Han fornemmede også en anden kraft. Men lige nu var den ikke i nærheden. De lyttede og ventede.

Del 2

Irana og Serena var alfeveninder. De gjorde klar til endnu en parringsnat. Hvis de ikke fandt en mage snart, så ... de kunne ikke bære at tænke på det. De

ordnede hinandens hår og så til at deres hvide bluser og bukser var uden den mindste plet. Så krydsede de fingre og fløj ud.

Irana og Serena var ordinære alfer målt med alfestandard: Begge havde alvorlige, kønne ansigter, brunt hår, lange ben og hvide vinger næsten uden mønstre. Irana var måske lidt for tynd, og Serena en smule for kraftig, men sådanne små afvigelser fra det perfekte ville normalt ikke forhindre en alfepige i at finde en god alfedreng at parre sig med.

Desværre var det ikke normale tider, for 'prinsessen' havde hørt om de nye grønne steder i udkanten af Mytika hvor der var mange dumme menneskevæsener at plage og kun en gammel edderkop til at vogte grænsen. Hun var ikke en rigtig prinsesse, men en kusine, som engang var kommet bort fra den royale familie. Hun hed Titana og så ud som en kongelig alf med rødt hår og røde vinger. Hun priste alle med rødt hår, røde bluser og røde bukser. Pigerne altså. Drengene foretrak uden bukser på.

Hun havde kun en enkelt afvigelse fra alfernes traditionelle skrædderkunst; hendes bukser var ikke røde, men så skinnende hvide at de blændede enhver, som så hende. Foruden sin skønhed syntes hun desuden at besidde en særlig ondsindet magi. Overalt hvor Titana kom til parringsleg, sværmede drengene omkring hende uden øje for andre piger. Hun havde mindst et dusin faste tilbedere som fulgte hende overalt og beundrede ethvert fjollet ord, hun sagde. Hun var ikke dum; hun prøvede aldrig at stjæle en

dreng som allerede var forlovet, men hun monopoliserede enhver anden dreng i sin nærhed. Det var ondt, og ikke kun mod enlige piger som Irana og Serena. I stedet for at røbe hvem hun ville parre sig med, fortsatte hun med at lokke de stakkels drenge, og når det endelige valg blev truffet, ville alle de andre ikke mere have tid til at finde en ny mage. Så ville de græde af kærestesorg og på grund af den skæbne som ventede dem.

De to veninder fløj til engen ved det gamle piletræ og, som altid, skælvede de da de fløj forbi edderkoppens brudeseng. I aften var nettet i det mindste tomt.

Det kan virke underligt, men alferne holder altid deres parringsnætter nær en edderkops spind eller brudeseng som de kalder det med angst i stemmen. Det minder dem om at glædes over livet så længe de kan. Irana og Serena ankom til tuen ved den gamle pil. Der var allerede adskillige alfer; drenge og piger. De drak tågedug af gule blomsterbægre mens de lo og skæmtede, og Terena og Irana glædede sig til parringen, men til deres afsky ankom 'prinsessen'.

Alfepigerne blev straks forladt af drengene midt i en latter eller en sætning. Alle alfedrengene summede omkring 'prinsessen' og kunne ikke tage øjnene fra hende. Deres pikke blev endnu stivere end normalt, og 'prinsessen' flirtede med de halvnøgne, liderlige alfedrengene.

"Vi må tale med hende," sagde Terena. "Måske er hun en smule fornuftig."

"Man skal have en hjerne før man kan være fornuftig," sagde Irana. "Men vi kan da forsøge."

Terana spurgte. "Uh, Titana kære, kan du huske os?".

"Nej. Skulle jeg?"

"Jeg hedder Terena og dette er Irana. Vi var med i velkomstkomiteen da du kom til parringsnat første gang. Må vi tale lidt med dig alene?"

Titana vendte sig mod alfedrengene. "Forsvind med jer," kommanderede hun. Drengene flaksede forvirrede et stykke væk.

"Er det godt nok?"

"Meget fint," sagde Irana. "Kære Titana, vi vil så nødig presse dig, men det er forfærdeligt vigtigt for vort samfunds lykke at du annoncerer dit parringsvalg. Det vil være skrækkeligt for alle disse drenge - for ikke at nævne os piger, hvis du venter til sidste minut."

Titana så på dem i lang tid inden hun talte.

"Der er noget som jeg vist hellere må forklare jer," sagde hun. "Jeg blev kønsmoden for fem parringsnætter siden. Da det skete, opdagede jeg at jeg er, - nå ja, - simpelthen uimodståelig. Og det er ikke det hele: Når jeg afviser en dreng, farer han ikke videre til en anden pige. Han græder blot og tilbeder mig indtil tiden kommer hvor han flyver ud og giver sig selv til edderkoppen. Sådan er det. Der er intet jeg kan gøre ved det."

Titana gjorde ikke noget for at skjule det tilfredse udtryk på sit ansigt. Alfer kan nemlig også være

ondskabsfulde mod hinanden.

"Det er forfærdeligt!" sagde Irana, "for vores alle sammens skyld, du må søge hjælp hos Det Mørke Råd til at ændre din opførsel."

"Det eneste jeg skal, er det som jeg har lyst til. Det bliver dette: Fem minutter før midnat vælger jeg min darling. Taberne vil bryde i gråd og tigge mig om at gøre det om. Lad mig røbe en hemmelighed: Det eneste som jeg synes er bedre end en liderlig alfedreng, er en liderlig alfedreng som græder øjnene ud af kærestesorg! Gongongen vil slå tolv slag. Taberne i mit lille lotteri vil flyve ud i natten til deres skæbne i edderkoppens brudeseng. På samme tid vil I ligge og flæbe alene i jeres senge hvis I da ikke foretrækker at følge efter drengene med det samme."

"Det er vi nødt til, det ved du godt Titana. Alfepiger som ikke engagerer en alfedreng og parrer sig, må flyve til edderkoppens brudeseng lige som drengene. Sådan er loven og livet i Mytika."

"Trist for jer. Det kan jeg ikke gøre noget ved. Måske vil jeg komme forbi med min alfedreng og parre mig med ham. Bare for at underholde jer mens I venter på edderkoppen!"

Terena hviskede skrækslagen, "det er grusomt, Titana, du behandler os, dit eget folk, som om vi er ... mennesker!"

Terena og Irana fløj bort med tårer i øjnene.

"Jeg havde aldrig troet det muligt," sagde Irana senere. "Kan vi slå hende ihjel?"

"Umuligt. En alf kan ikke dræbe en anden alf.

Magien forhindrer det. Desuden er det imod loven. Vi kan kun være onskabsfulde."

"Vi ender hos edderkoppen."

"Jeg er bange for du har ret."

De fløj forbi det store spindelvæv, deres kommende brudeseng, og nu rystede de for alvor.

"Se," sagde Irana, "der er blomster."

Blomster i alle farver og størrelser prydede stedet under den gamle pil og rundt om spindelvævet.

"Nydeligt," sagde Terana. "Edderkoppen byder os velkommen."

"Det er den største brudeseng her i området, ikke sandt?"

"Jo."

"Den ser komfortabel ud."

De så hinanden i øjnene. Natten skred frem og Terana og Irana sad sammen i en rosenbusk. Selv om de havde ventet på det, blev de forskrækkede da klokken faldt i slag: et, to, tre, fire, fem seks, syv, otte, ni, ti, elleve, tolv slag.

Terana og Irana rejste sig. De holdt hinanden i hånden og sagde de rituelle ord sådan som loven påbød uparrede alfepiger: "Mørke Råd, vi er sorgfulde over ikke at have parret os med en alfedreng. For at gøre bod for vores utilstrækkelighed flyver vi til edderkoppens brudeseng sådan som loven og livet og Det Mørke Råd påbyder os."

Derpå fløj de ud i natten.

Det var månelyst og ildfluer dansede over engene. Da de nærmede sig edderkoppens spind, så de at

andre allerede var ankommet. Fem hjerteskerende smukke alfedrenge lå fanget ved siden af hinanden i edderkoppens spind med ansigterne dækket af tårer og stive pikke som strittede under de tynde skjorter.

"Hej," sagde Terana. "I er nogle af Titanas små helte, formoder jeg."

"J - Ja," sagde en smuk, blond dreng. "Vi betaler prisen for vores tåbelighed."

"Det var magi," sagde Irana. "I burde have gennemskuet det. Hun er ikke nogen rigtig prinsesse."

"Det har vi sagt til hinanden. Det er ikke nogen trøst. Jeg hedder Miko, men det er jo nok for sent at præsentere sig nu."

De andre drenge introducerede sig: "SSato," "Al ... (av!) Alcuin,"

"BBrito," "SSSanjil (av, det gør ondt!").

"Gør ondt?" sagde Irana. "Har edderkoppen allerede stukket jer?"

"Nej, det er Titana," sagde Miko. "Hun kastede magi over os ... en streng regel ... vi kan ikke ... du ved, ejakulerer imod hendes vilje. Hun lader os lide og har øget spændingen i vores ... ja, altså ... genitalier. Og nu har hun forladt os."

"Hmm," hviskede Irana til Terana. "Vi er jo alfepiger, og vi skal dø fordi vi ikke har parret os, som loven foreskriver, men måske kan vi nå det endnu. Desuden kan vi også nå at være lidt onskabsfulde ved drengene her. De skal jo dø alligevel."

"Hvordan det, Irana?"

"Vi kan snuppe vores orgasmer ved hjælp af de her søde Titana drenge, og så kan vi måske undslippe edderkoppens brudeseng. Løft deres skjorter så vi kan bese herlighederne. Pas på du ikke hænger fast i nettet."

Forsigtigt trådte pigerne nærmere og trak drengenes skjorter op over deres maver.

"Wauw!" gispede Terana. "Lækre sager."

Drengenes pikke strittede og vippede i luften ved den mindste bevægelse, og deres testikelpunge var store og spændte.

"Lad os tage tøjet af," Terana.

Pigerne smed bukser og bluser så drengene kunne se deres mørke trekant, velformede hofter og perfekte bryster med dirrende nipler - parringslystne.

"Åh, havde vi dog bare vidst ... ," græd Miko.

Det magiske spind havde grebet drengene så deres vinger kun kunne vibrere en smule, og deres arme blev holdt nede af klæbrige tråde. Men deres ben og deres ender kunne vrikke frit.

Terena sænkede sig ned over Miko til hun sad på hans stive pik, og Irana startede med Sato. Snart vred de sig henført indtil den ene orgasme efter den anden gik gennem deres kroppe mens de virrede med vingerne, som skiftede farve i bølgende mønstre. På den måde voldtog Terena og Irana alle fem alfedrenge efter tur.

"Åh, hjælp os," græd drengene. "Giv os udløsning."

"Desværre, det kan vi ikke, vi kan ikke bryde Titanas magi. Det er trist for jer. I må nok vente på

edderkoppen."

Terena og Irana tog deres tøj på igen og fløj op i det gamle piletræ hvor de satte sig på en gren, så de kunne se brudesengen og de fem grædende alfedrenge. Det eneste drengene kunne gøre, var at vente. Det samme gjorde Tom og bedstefar.

Del 3

Nattens mysterier faldt over dem alle, og de to alfepiger i træet såvel som Tom og bedstefar faldt i søvn. Alfedrengene sov ikke. Hele natten skælvede de i rædsel for hvad morgenen ville bringe.

Solen varmede og stod højt på himlen da alfepigerne og Tom og bedstefar vågnede ved en vedvarende rytmisk lyd. Spindet pulserede! Pigerne stirrede ned fra deres plads mellem piletræets blade mens Tom og bedstefar løftede deres hoveder over græsset. Der kom hun! Bygmesteren til det vældige spind, alfernes brudeseng. Sarabande. En gylden hunedderkop, en rovedderkop. Hun var dækket af tyk, snavsetgul behåring. Hendes øjne var kolde facetter hvis troldomsblik lammede de stakkels alfedrenge og næsten også tilskuerne. Otte stærke, behårede ben bar hendes krop. Værst var hendes gifttænder: To krumme nåle der glitrede som diamant. Dråber af gift glinsede på spidserne. En sort tunge gled som en orm ud og ind mellem hendes kindbakker.

De fem alfedrenge, Miko, Salto, Alcuin, Brito og Sanjil skreg i rædsel da de så hende, og kæmpede så det magiske spind rystede. Tom kunne høre deres

spinkle, lyse skrig, se deres smukke ansigter med våde øjne og se de fem stive pikke. Sarabande nærmede sig sit bytte fra bunden af spindet. Tom vidste at hun kunne bevæge sig hurtigt, hvis hun ville, men fornemmede at hun med vilje gav sig god tid og havde fornøjelse af alfernes rædsel. Han huskede bedstefars ord om at alle væsener i Mytika både havde magiske evner og var intelligente. Tom vidste at han burde afsky den modbydelige edderkop, og på en måde gjorde han det, men samtidig var han fascineret og ophidset, - han var liderlig.

"Sexet, ikke sandt?" sagde bedstefar. "Selv om man kommer her tusind gange er det lige sexet hver gang."

Edderkoppen nåede op til de skrigende og sparkende alfer. Dens sorte tunge strejfede alfedrengene en ad gangen og befølte deres kønsdele. Åh, hvor de sparkede!

Den standsede ved Miko, greb hans ben og tvang dem op til de lå mod hans bryst. En klæbrig tråd bandt lynsnart Mikos lår tæt mod hans bryst. Hans ben fra knæene til fødderne sparkede stadig. Men hans lår lå stille med bagsiden op. Og hans kønsdele . . . !

Tom mærkede sin liderlighed stige til ny højde da Edderkoppen befølte Mikos pik og pung med tungen. Lynsnart stødte den sine giftænder ind nederst i pungen. Miko skreg gennemtrængende og hjerteskrærende. Hans lyse stemme ringede i Toms hjerne. Den første orgasme gennemrystede stakkels

Miko, og hans pik sprøjtede tyk, hvid fløde op mellem edderkoppens kæber. Miko kastede hovedet bagover, mens giften gjorde sit arbejde. Fem gange sprøjtede han, og hans skrig blev svagere for hver gang. Det varede en halv time.

En alf som tvinges til orgasme af giften fra en magisk edderkop lider en forfærdelig død. Miko skrumpede for hvert sprøjt som om han blev suget tom. Bevægelserne blev svagere, til sidst holdt de op. De andre alfer så hvorledes Miko gav Sarabande sine orgasmer og forstod, hvorfor det hed edderkoppens brudeseng. Miko var edderkoppens brudgom.

Så var det Sasos tur. Processen var den samme. Hans ben blev bundet op mod brystet, og Sarabande huggede en gifttand i hans mellemkød. Saso holdt længere end Miko. Oppe fra træet fulgte Terana og Irana det fascinerende skuespil.

"Det er ondt," hviskede Irana, "men jeg kan lide at se en alfedreng give det hele. Nu forstår jeg hvad Titana mente."

"Også jeg," sagde Terana.

En efter en blev alfedrengene edderkoppens brudgom. Alcuin, Brito og Sanjil gav så god en opvisning som Miko og Sato.

"Hun suger honningen ud af dem," hviskede bedstefar. "Derefter bliver de til hvidt pulver som blæser væk."

Tom følte en forunderlig blanding af liderlighed, frygt og sorg nu da de fem alfedrengene var døde. Med en sagte raslen forsvandt Sarabande i det høje græs.

Hun havde retning mod alfernes parringstue.

"Er det forbi nu?" Hviskede Tom.

"Vent," hviskede bedstefar. "Der sker noget. Sarabande plejer ikke at gå på jagt på den måde."

Den store tue bølgede, og alfer summede forvirret op til alle sider. En tid var der stille indtil spindelvævets yderste tråde igen bevægede sig. Ud af det høje græs kom Sarabande, men nu bar hun en alfepige mellem sine forreste klør. Hun lagde sit bytte ved kanten af spindelvævet som straks greb hende med klæbrige tråde. Terena og Irana stirrede forbavset ned fra deres gren. Det var Titana!

"Hej Titana! Kan du kende os?" Råbte Irana.

"Det er uretfærdigt! Det er uretfærdigt!" Hylede Titana. "Den stupide edderkop listede sig ind på mig!"

"Det plejer de jo! Vidste du ikke det, Titana?"

"Åh, hjælp mig! Jeg er så bange! Edderkoppen må ikke tage mig. Det er imod loven!"

"Ved du hvad, Titana, det er vist også imod loven at stjæle alle alfedrengene til sig selv. Jeg tror at Det Mørke Råd har givet Sarabande et tip om, hvordan hun kunne fange dig."

"Hjælp mig!" skreg Titana.

"Spar dine skrig til du får brug for dem," sagde Irana med stille stemme. Tom kunne høre Titanas gentagne appel: "Skån mig! Det er imod loven!"

Og på magisk vis hørte han Sarabandes hvislende svar.

"Hvorfor skulle jeg skåne dig, det er min bestemmelse at dræbe alfer. Det er hvad jeg er født

til. Sådan er livet og loven i Mytika. Det Mørke Råd gav mig dig. Jeg ved ikke hvorfor. Jeg er mæt nu. I nat er det alfernes sidste parringsnat. Så længe får du lov at leve. En levende alfepige er god madding."

Sarabande greb Titanas sparkende ben og bøjede dem op. Titana havde stadig sine skinnende hvide bukser på, men Sarabandes skarpe tand fjernede dem med hurtige snit og Titana's lår blev klæbet til hendes skuldre, så hendes kønsorgan strittede obscønt frem.

For Tom var det et ophidsende syn. 'Prinsessen' var så smuk som nogen menneskeprinsesse kan være det. Sarabande gav hende et hurtigt stik i skamlæberne og en lille smule gift. Nok til at Titana vred sig af liderlighed, men for lidt til orgasme. I flere timer lå hun sådan med benene klæbet til skuldrene.

Det blev aften. Alfer kom flyvende fra hele dalen. Det var årets sidste parringsnat. Til Toms overraskelse var de alle sammen alfedrenge. De svirrede med stive pikke om brudesengen og Titana som sparkede med fødderne. En efter en voldtog de Titana og fyldte hende med deres sæd.

"Nu får hun da parret sig," lo Irana.

Først da alle alfedrengene var færdige kom Sarabande.

"Det er tid prinsesse," sagde hun. Så jog hun sine gifttænder i Titanas skamlæber. Åh, hvor hun skreg da giften virkede. Den ene orgasme efter den anden bølgede igennem hende. Alfedrengenes honning løb fra hendes slids, og Sarabande lod sin tunge spille mellem hendes skamlæber. En time varede det inden

Titanas liderlige skrig blev svagere og til sidst stoppede. Parringsnatten var forbi, og sværmen af alfer forsvandt.

"Hvad synes du, Tom?" spurgte bedstefar. "Nu har du set Sarabande føre sine brudgomme til brudeseng, og set en hovmodig alfepige få sin straf. Hvad synes du?"

"Det - det var ret overvældende," sagde Tom.

"Absolut. Og egentlig er der vel ikke noget galt i både at bekæmpe alfernes ondskabsfuldheder og samtidig have lidt fornøjelse."

"Det er der vel ikke. Det er bare lidt mærkeligt; den følelse . . . ret lækkert at se dem dø på den måde, og samtidig lidt trist."

Bedstefar kløede sig på hovedet. "Nå ja, men de er ondsindede både mod mennesker og hinanden, og de får hvad de har fortjent, men der er selvfølgelig mere i det end bare det. Jeg tror at for dem er alting sex, og derfor er de så grusomme. Selv det at dø er en slags sex for dem. Vi kan føle lidt af det på grund af magien her i Mytika."

Et stykke tid var de tavse. Så sagde bedstefar: "Tom . . . jeg kunne godt bruge lidt mere hjælp på gården, både med arbejdet og med at holde øje med Mytika. Det er ikke kun en almindelig bondegård, det ved du nu, og måske vil du overtage den, når jeg engang er borte."

"Dalen er altså indgangen til Mytika?" spurgte Tom.

"En af dem," lo bedstefar. "Der er flere. Og der er andre væsener end alfer og edderkopper. Nå hvad

siger du?"

Det er mange år siden nu, og bedstefar er for længst død. Men Tom tænker stadig på sit første besøg i Mytika hver gang han besøger Mytika og alferne og rovedderkoppen Sarabande.